

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Mgr. V. S.**
bytem

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

zastoupené advokátem JUDr. Janem Sykou
sídlem Školská 12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. K 25/2015

takto:

- I.** Rozhodnutí odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 24.6.2016, sp. zn. K 25/2015 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále též jen „žalovaná“ nebo „odvolací kárný senát“) ze dne 24.6.2016, sp. zn. K 25/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno kárné rozhodnutí senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 5.6.2015, sp. zn. K 25/2015 (dále též jen „rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně“), jímž byl žalobci podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) uloženo kárné opatření - dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 9 měsíců a dále povinnost zaplatit České advokátní komoře (dále též jen „ČAK“) náhradu nákladů kárného řízení ve výši 8 000,- Kč.

2. Vydání napadeného rozhodnutí předcházelo podnět doručený žalované dne 7.11.2014, v němž matka bývalé klientky žalobce uvedla, že žalobce její dceru - svoji bývalou klientku zastupoval před soudem, aniž by se řádně na jednání připravil, vůči své bývalé klientce si vyúčtoval odměny za úkony právní služby, které náležitě neodůvodnil, a to ani přes opakovanou výzvu, načež bez souhlasu své bývalé klientky pohledávku vůči ní postoupil na společnost, kterou následně před soudem ve věci vymožení této pohledávky proti své bývalé klientce zastupoval.
3. Dne 3.3.2015 podal předseda kontrolní rady ČAK na žalobce kárnou žalobu pro tyto čtyři skutky: 1) poté, co žalobce přípisem ze dne 29.5.2013 zaslal své klientce E. M. upomínku k úhradě odměny za poskytnuté právní služby ve výši 13.280,- Kč dle faktury ze dne 2.7.2010, a poté, co ho E.M. dopisem ze dne 13.6.2013 a opakovaně dopisy ze dne 9.7.2013 a ze dne 10.7.2013 žádala o poskytnutí vysvětlení k předloženému vyúčtování, a to ke specifikaci předmětu poskytnuté právní služby a ke specifikaci provedených úkonů právní služby, nejmeně do 3.10.2014 vyúčtované úkony právních služeb řádně nespecifikoval, 2) poté, co mu E.M. neuhradila jím vystavené dvě faktury ze dne 2.7.2010 znějící celkem na částku 28.260,- Kč s datem splatnosti 31.8.2010 s vyúčtováním odměny za poskytnuté právní služby v její právní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod čj. 10 C 276/2008 a neuznala jeho pohledávku z titulu nezaplacení těchto faktur, smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 27.6.2013 postoupil svoji pohledávku za E. M. z titulu nezaplacených právních služeb v celkové výši 28.260,- Kč obchodní společnosti K s.r.o., 3) poté, co postoupil společnosti K. s.r.o. svoji palmární pohledávku ve výši 28.260,- Kč za klientkou E.M., již poskytoval právní služby v její právní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod čj. 10 C 276/2008 a v rámci tohoto zastupování získal o E. M. řadu informací, převzal právní zastoupení společnosti K. s.r.o., již je ode dne 20.7.1998 jediným společníkem, a tuto společnost zastupoval proti E. M. jako žalované v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod čj. 52C 83/2013, o zaplacení 28.260,- Kč s přísl., až do pravomocného skončení věci, 4) poté, co mu E.M. v dopise ze dne 13.6.2013 mimo jiné vytkla nečitelnost jím vystavených faktur a vznesla připomínku k jeho jednání a k výhrůžkám o zaevidování její osoby do CERD a upozornila ho, že pokud tak učiní, podá na něho stížnost na ČAK, dopisem ze dne 17.6.2013 vyhrožoval E.M. tak, že *„Ještě sděluji na závěr, že pokud budete nadále vyhrožovat bezdůvodnými stížnostmi na advokátní komoru, protože chci svoje peníze, které jsem si měl a mám právo nárokovat, budu nucen se obrátit na orgány činné v trestním řízení pro podezření z trestného činu hanobení rasy, národa, pohlaví, náboženského přesvědčení nebo pro příslušnost k nějaké etnické nebo profesní skupině, kterého se dopouštíte“*. Tímto měl žalobce porušit v prvních dvou bodech ustanovení § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 4 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31.10.1996 č. 1/1997 (dále jen „etický kodex advokáta“), pod bodem tři § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii, § 17 zákona o advokacii v spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta a § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii a konečně ve čtvrtém bodě měl žalobce porušit § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii v spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta.

4. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 5.6.2015 shledal žalobce vinným ze skutků uvedených v kárné žalobě a podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii uložil žalobci kárné opatření spočívající v dočasném zákazu výkonu advokacie na dobu devíti měsíců a povinnost zaplatit ČAK náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Napadeným rozhodnutím ze dne 24.6.2016 odvolací kárný senát rozhodl tak, že žalobcovo odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a replika žalobce

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce v prvním žalobním bodě namítl, že provinění, která připadala v úvahu k potrestání ve smyslu kárné žaloby, se dopustil dne 13.6.2013, resp. dne 27.6.2013 a 27.6.2013, tedy tři roky před tím, než došlo k jeho pravomocnému potrestání. Rozhodnutí však mělo být vydáno v zákonné dvouleté lhůtě, neboť podpůrně mělo být užito v dané věci předpisů trestněprávních, respektive přestupkových, jak stanoví příslušný zákon. Rozhodnutí, kterým došlo k potrestání žalobce po této dvouleté lhůtě, tak mělo být zrušeno per analogiam k přestupkovému řízení v občanskoprávních věcech.
6. Zároveň žalobce namítl, že přestože navrhoval slyšení před odvolacím kárným senátem, tak toto mu nebylo umožněno, nebyl opakovaně vyslechnut a nemohl předložit originály dokladů listinných důkazů, které se v mezidobí objevily. Vzhledem k tomu, že žalovaná neumožnila žalobci se v odvolacím kárném řízení řádně hájit a rozhodnutí bylo vydáno po zákonné dvouleté lhůtě, mělo být rozhodnutí zrušeno pro nesplnění zákonných podmínek pro jeho vydání.
7. Ve druhém žalobním bodě žalobce poukazoval na nesprávnosti bodů kárné žaloby, které jsou shodné s body (skutky) uvedenými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jichž se měl žalobce dopustit.
8. Kárná žaloba je dle názoru žalobce nesprávná v prvním bodě, dle kterého po žádosti bývalé klientky o poskytnutí vysvětlení k předloženému vyúčtování ze dne 13.6.2013 nejméně do dne 3.10.2014 vyúčtované právní úkony řádně nespecifikoval. Žalobce uvedl, že jeho bývalá klientka si na něj nikdy a nijak nestěžovala, stěžovala si na něj jen matka jeho bývalé klientky, která u soudu přiznala, že veškeré informace měla pouze z doslechu po telefonu. Vyúčtování včetně vcelku podrobné specifikace úkonů žalobce poskytl, o čemž předložil kárné komisi i dostatek dokladů a navrhl výslech svědkyně odesílající přípis s vyúčtování, kterou však správní orgán prvního stupně ani žalovaná nevyslechli. Správní orgány obou stupňů pak dle žalobce uváděly falešné a nesprávné důvody pro nevyslechnutí svědkyně. Důvodem pro její nevyslechnutí byl dle správních orgánů fakt, že svědkyně byla společnicí korporace, na níž pohledávku postoupil, a navíc jeho manželka. V době, kdy probíhalo řízení u správního orgánu prvního stupně, však navrhovaná svědkyně společnicí v předmětné společnosti nebyla a navíc s ní žalobce byl již dávno rozveden. Nepatřila tak do okruhu osob blízkých podle platného českého právního řádu. Na základě toho žalobce navrhl provést výslech svědkyně J. Y. S.
9. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že čtvrtý bod kárné žaloby považuje za vytržený z kontextu jeho třístránkové odpovědi na výhrůžku bývalé klientky, která mu vyhrožovala podáním stížnosti na ČAK, avšak kterou následně sama nepodala a zůstala

pouze u výhrůžek. K podání stížnosti však nebyl důvod, jelikož žalobce výhrůžkám bývalé klientky vyhověl a do Centrálního registru dlužníků (dále jen „CERD“) bývalou klientku nezaevidoval. Žalobce dával své bývalé klientce na výběr, zda zvolí postoupení pohledávky, či zda chce být zaevidována do CERD. Vzhledem k tomu, že se jeho bývalá klientka ohradila proti zápisu na CERD, měl žalobce za to, že dává svolení k postoupení pohledávky. Později jej dokonce k jeho žádosti bývalá klientka zbavila povinnosti mlčenlivosti, takže se žalobce nemohl dopustit ani zneužití informací, které nabyl z jejího předchozího zastupování bez jejího svolení. Faktem je, že tyto informace nezneužil. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl výslech svědkyně J. Y. S., E. M a A. B. Dle žalobce je tak možné najisto postavit, že tyto informace při zastupování dalšího klienta nemohl ohrozit, čímž se stal bezpředmětný i bod 3. kárné žaloby. To dle žalobce vyplývá i z protokolů z jednání ve věci samé u Obvodního soudu pro Prahu 9, kde žalobce zastupoval svou společnost KV REAL s. r. o.

10. Žalobce připustil, že v rámci předžalobní upomínky, pokusu o smír, použil formuláře CERD, kdy mu tato organizace nabídla svou spolupráci. Tento formulář použil jen jednou, a sice ve standardní formě, jež není obsahově nezákonná či výhrůžná. Žalobce má za to, že v údajně výhrůžném textu, který je mu kladen za vinu, je klíčové sousloví „bezdůvodnými stížnostmi.“ Pokud by stížnosti byly důvodné, samozřejmě by žalobce o podání trestního oznámení na svou bývalou klientku neuvažoval. Stížnost bývalé klientky však důvodná být nemohla, neboť pohledávku proti ní žalobce do CERD na její žádost nezapsal a naopak ji postoupil na svou společnost. Žalobce měl za to, že se jeho bývalá klientka jasně vyjádřila, když jejím souhlasem mohlo být sdělení, že nemá její dluh vůči osobě žalobce zveřejnit, přičemž alternativně zmiňoval, že pohledávku hodlá postoupit. O zákazu postoupení pohledávky se bývalá klientka nezmiňovala, z čehož dovodil, že se jí tato varianta zamlouvá, a proto pohledávku postoupil bez dalšího. Na tuto skutečnost, kromě jiných skutečností obsažených ve smířlivém dopisu ze dne 13.6.2013, klientku písemně upozorňoval.
11. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že na základě výše uvedeného je bezpředmětný i druhý bod kárné žaloby. Nesouhlasil se závěrem žalované, že stačí jen možnost zneužití informací z předchozího zastupování klienta. Odvolací kárný senát, na rozdíl od správního orgánu prvního stupně, přitom zjevně shledal, že se žalobce nedopustil tohoto zneužití informací zjištěných při předchozím zastupování klientky proti této klientce v rámci předmětného soudního řízení, které vede proti své bývalé klientce jako právní zástupce své vlastní korporace. Aby toto vůbec hrozilo, musel by být žalobce dokonce jednatelem společnost KV REAL s.r.o., kterým nebyl a není, což je a bylo oběma kárným senátům dobře známo z dokumentace společnosti KV REAL s.r.o.
12. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce jeho bývalá klientka zbavila povinnosti mlčenlivosti, nemohl ohrozit její zájmy zneužitím informací z předchozího zastupování. Zákonodárce dle mínění žalobce měl a má zájem chránit zcela jiné informace a zcela jiné případy před zneužitím informací, které má advokát z minulosti. Jde například o ochranu před možným navržením důkazů, které by advokát nenavrhl, k ochraně před sdělením portfolia svých nových klientů, jaké jsou majetkové poměry bývalého klienta, popřípadě k nesdělení povědomí o spáchání a okolnostech trestného činu a jiných závažných informací či samo sdělení o činech zjištěných v rámci trestněprávní obhajoby. Tato zajisté oprávněná zákonná ochrana se na daný případ i vzhledem pozdějšímu zbavení povinnosti mlčenlivosti

nijak nevztahovala. Není také pravdou, že by se žalobce i přesto za své jednání neomluvil, když zjistil, že může být ze strany ČAK považováno za závadné. Toto učinil, byl zdvořilý, a proto ho jeho bývalá klientka zbavila povinnosti mlčenlivosti. Nic na tom nemění pozdější tvrzení jejího právního zástupce, že omluvu nepřijala.

13. Dle žalobce je též nesprávné zjištění správního orgánu prvního stupně, že po celou dobu řízení proti bývalé klientce zastupoval svou společnost KV REAL s. r. o. Žalobce ještě před vydáním potvrzujícího rozhodnutí odvolacího kárného senátu již drahnou dobu tuto společnost nezastupoval, což odvolacímu kárnému senátu doložil.
14. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že odvolací kárný senát, pokud se ztotožnil s naplněním 2. a 3. bodu kárné žaloby, mu měl uložit mírnější trest. V době, kdy měl údajně pochybit, neexistovalo ve sbírce kárných rozhodnutí otištěné aktuální rozhodnutí o otázce obdobného nebo stejného významu. Žalobci však měla být dle jeho názoru uložena pokuta v jím navrhované výši, tj. 50 000,- Kč až 60 000,- Kč a povinnost uhradit náklady kárného řízení. V jiném obdobném případě totiž kárný senát ČAK uložil v roce 2004 pokutu na úrovni 15 000 Kč. Žalobce zcela nechápe, z jakého důvodu kárný senát první instance nebo alespoň odvolací kárný senát nepřistoupil na jeho návrh a namísto toho jej potrestal dočasným pozastavením výkonu advokacie v délce 9 měsíců, což pro něj bude mít podle všeho likvidační důsledky. Jako důkaz navrhl provést kárné rozhodnutí ČAK vydané pod sp. zn. K 62/2014.
15. Podle žalobce nebyly při stanovení délky trestu zohledněny jeho majetkové poměry. Odvolacímu kárnému senátu dokonce nabízel zaplacení vyšší částky než kárnému senátu první instance, ačkoliv jeho pochybení bylo formální, případně žádné. Žalobce je sice spoluvlastníkem nemovitostí a korporací, ale z těchto nemá buď žádný, nebo jen velmi malý výnos na úrovni životního minima pro něj a pro jeho rodinu. Toto řádně první instanci i druhé instanci kárných senátů doložil, přičemž není jeho vinou, že si to zejména odvolací kárný senát neuměl buď přecíst či správně interpretovat. Žalobce také doložil, že v mezidobí mezi rozhodnutími správních orgánů výkonem advokacie nějaké finanční prostředky vydělal, a že na jím navrhovanou pokutu by finanční prostředky měl. Dočasné pozastavení výkonu advokacie bude mít likvidační následek na jeho advokátní živnost. Dodal, že již v současnosti na provoz své domácnosti a udržení své advokátní kanceláře nemá a uvažuje o dobrovolném vyškrtnutí ze seznamu advokátů.
16. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Uvedla, že podle § 27 odst. 1 vyhlášky č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) mohla rozhodnout, aniž by nařídila ve věci jednání. Tuto skutečnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla s tím, že návrh na konání jednání odvolacího kárného senátu není závazný a nařízení jednání nebylo pro řádné posouzení věci nezbytné. Žalovaná dále uvedla, že pro kárného žalobce platí zásada oficiality. Kárné senáty dostatečně vysvětlily, z jakého důvodu považovaly provedené dokazování za úplné a proč nevyhověly důkazním návrhům žalobce na vyslechnutí svědků.
17. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že text uvedený ve skutkové části výroku č. 4 rozhodnutí by neztratil svoji nepřípustnost, ani kdyby byl obklopen třemi stránkami textu vlídného, neboť jeho účel a formulace jsou jasné. Žalobcův výklad směřující k tomu, že dovodil, že jeho bývalé klientce se varianta postoupení pohledávky zamlouvá,

charakterizuje žalobcův tehdejší postup a ukazuje na nedostatek vztahu k etice advokáta a absenci autoreflexe.

18. Rovněž majetkové poměry žalobce byly vyhodnoceny, což vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Význam hodnocení majetkových poměrů má své těžiště při ukládání pokuty. Význam se snižuje při výrazně nižším stupni závažnosti, kdy se o majetkové sankci neuvažuje, nebo při výrazně vysokém stupni závažnosti, která si vyžaduje přísné kárné opatření, které přirozeně do majetkových poměrů citelně zasahuje. Žalovaná závěrem uvedla, že žalobce kárným řízením ani napadeným rozhodnutím nebyl zkrácen na svých právech.
19. Žalobce v replice k vyjádření žalované uvedl, že se vyjádří až při ústním jednání před soudem a opět navrhl, aby byli vyslechnuti výše uvedení svědci. Předložil vyjádření ČAK ze dne 28.4.2017 k jeho žádosti o upuštění výkonu zbytku trestu, v němž ČAK uvedla, že nemá žádný právní podklad pro zahájení řízení o jeho žádosti, jelikož podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii lze podpůrně v kárném řízení užít ustanovení trestního řádu, nicméně podmínky pro upuštění výkonu trestu zákazu činnosti stanoví trestní zákoník, jehož přiměřené použití pro advokátní řízení ze žádného právního předpisu dovodit nelze.

III. Posouzení věci soudem

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
21. Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii *advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit.*
22. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii *při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*
23. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*
24. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit.*
25. Podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii *advokátovi lze za kárné provinění uložit některé z těchto opatření: dočasný zákaz výkonu advokacie uložený na dobu od šesti měsíců do tří let.*
26. Podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii *kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke*

kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.

27. Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta *advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*
28. Podle čl. 6 odst. 4 etického kodexu advokáta *advokát nesmí použít na újmu klienta ani ve svůj vlastní prospěch nebo ve prospěch třetích osob informací, které od klienta nebo o klientovi získal v souvislosti s poskytováním právní služby*
29. Podle čl. 10 odst. 4 etického kodexu advokáta *o svých výkonech pro klienta vede advokát přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením.*
30. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že v den vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo jeho deliktní jednání promlčeno, jelikož mělo být ve věci rozhodnuto ve dvouleté lhůtě per analogiam k přestupkovému řízení v občanskoprávních věcech. K tomu soud uvádí, že žalobce zcela nesprávně odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních a zároveň na přestupkové řízení, jež je druhem správního řízení. Žalobce pravděpodobně zamýšlel odkázat na § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30.6.2016 (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“), jelikož žádný z občanskoprávních předpisů, na něž žalobce nekonkrétně odkazuje, zákonnou úpravu promlčení či prekluzi přestupků neobsahuje, jak by měl žalobce (jakožto advokát) vědět. Ani ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích však nelze na řízení ve věci kárné žaloby aplikovat.
31. Vzhledem k tomu, že zákon o advokacii úpravu prekluze obsahuje v § 33 odst. 2, není možné při prekluzi vycházet z jiných právních předpisů. V citovaném ustanovení je stanovena jednak subjektivní lhůta (kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl) a jednak objektivní lhůta (kárná žaloba musí být podána nejpozději do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo). Podnět, že se žalobce mohl dopustit kárného provinění, byl doručen České advokátní komoře dne 20.10.2014, přičemž kárná žaloba byla podána dne 3.3.2015. Z tohoto zcela zřejmě plyne, že subjektivní lhůta pro podání kárné žaloby byla zachována. Dle správního spisu a dle popisu skutků uvedených v kárné žalobě se žalobce měl dopustit v prvním případě kárného provinění dne 13.6.2013 tím, že od této doby přes výzvu své klientky nespécifikoval vyúčtované úkony, resp. že dne 27.6.2013 pohledávku vůči klientce postoupil na svoji korporaci. Vzhledem k tomu, že kárná žaloba byla podána dne 3.3.2015, lze jednoduchým výpočtem dojít k závěru, že kárná žaloba byla podána ve dvouleté objektivní lhůtě, stanovené zákonem o advokacii. Soud tedy shledal, že nedošlo k prekluzi práva podat kárnou žalobu, neboť lhůta podle ust. § 33 odst. 2 zákona o advokacii byla zachována; tato námitka žalobce tak není důvodná.
32. K námitce, že žalobci nebylo umožněno slyšení před odvolacím senátem, soud uvádí, že podle § 35e odst. 1 zákona o advokacii podrobnosti o kárném řízení stanoví kárný řád. Advokátní kárný řád byl stanoven vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb. (dále jen „kárný řád“). Podle § 27 odst. 1 kárného řádu *předseda odvolacího senátu nařídí jednání k projednání odvolání pouze v případě, že je to k řádnému posouzení věci nezbytné. Jak*

již žalovaná uvedla ve vyjádření k žalobě, návrh na konání jednání odvolacího kárného senátu není pro kárný senát závazný a pokud předseda odvolacího kárného senátu shledá na základě předloženého spisového materiálu, že není nezbytné nařízení jednání, není povinen jednání, byť jej kárně obviněný navrhuje, nařídít. Ani námitka, že v důsledku nenařízení jednání byl žalobce zkrácen na svých právech tím, že nemohl předložit originály dokladů listinných důkazů (aniž by je blíže specifikoval), není důvodná, jelikož podle § 33 odst. 5 zákona o advokacii má kárně obviněný (žalobce) právo hájit se a navrhopvat důkazy, které by měly být provedeny, a to bez ohledu na konání ústního jednání. Pokud tedy žalobce disponoval novými důkazy, nic mu nebránilo v tom, aby je odvolacímu kárnému senátu předložil spolu s podaným odvoláním.

33. Pokud však žalobce zamýšlel během požadovaného jednání předložit pouze originály listin, jež v kopiích předložil odvolacímu kárnému senátu, a to za účelem jejich provedení jako důkazů k prokázání majetkových poměrů žalobce v souvislosti s jeho žádostí o uložení peněžité pokuty, odvolací kárný senát v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, z jakých důvodů takto postupovat nemohl, a proč potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení dočasného zákazu činnosti a nikoliv uložení peněžité pokuty. Hodlal-li žalobce v rámci ústního jednání předložit i jiné listiny, mohl a měl tak učinit písemně i po podání odvolání, kdy mohl navrhnout provedení těchto listin jako důkaz, přičemž neměl spoléhat na skutečnost, že bude vyhověno jeho návrhu na nařízení jednání ve věci samé. Možnost odvolacího kárného senátu rozhodnout o odvolání žalobce bez nařízení jednání si žalobce jakožto advokát a osoba právně vzdělaná měl a musel být vědom. V tomto bodě tak soud shledal námitku žalobce rovněž nedůvodnou.
34. Ke druhému žalobnímu bodu soud úvodem uvádí, že není rozhodné, zda podnět k podání kárné žaloby podala bývalá klientka žalobce, popřípadě třetí osoba tak, jak se to stalo v tomto řízení. Zákon pouze stanoví, že *návrh na zahájení kárného řízení podle tohoto zákona, došlo-li ke skutku, který by mohl být považován za kárné provinění nebo disciplinární provinění podle dosavadních předpisů, přede dnem účinnosti zákona, je oprávněn jako kárný žalobce podat pouze předseda kontrolní rady, a to ve lhůtách stanovených k podání návrhu na zahájení kárného řízení nebo disciplinárního řízení těmito předpisy* (§ 62 odst. 2 zákona o advokacii). Kárné řízení je tedy postaveno na principu oficiality, tedy principu, kdy je kárné řízení zahajováno z moci úřední. Ve chvíli, kdy byl České advokátní komoře doručen podnět, že se žalobce mohl dopustit kárného provinění, bylo postupováno správně tak, že tento podnět byl prověřen, byly vyžádány listinné důkazy a vyjádření žalobce; dne 3.3.2015 pak na základě takto zjištěných skutečností podal předseda kontrolní rady ČAK na žalobce kárnou žalobu.
35. Žalobce dále namítal, že nebyl proveden výslech jím navrhované svědkyně. K této skutečnosti se vyjádřil odvolací kárný senát v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že tento výslech nebyl s ohledem na shromážděné důkazy nutný. Soud se ztotožňuje se závěry žalované, že kárný senát není povinen provést veškeré navržené důkazy, nepovažuje-li jejich provedení s ohledem na stav skutkových zjištění za nezbytné. Výslech svědkyně S. nebyl ze strany žalované shledán nezbytným z pohledu posouzení toho, zda skutky kladené žalobci za vinu nastaly či nikoliv, neboť příslušná pohledávka byla kárně obviněným prokazatelně postoupena na jiný subjekt.

36. Faktem je, že žalobce neprokázal, že by vyúčtování s datem 3.7.2010 (s doplňkem ze dne 13.7.2013) své bývalé klientce skutečně zaslal, resp. že jí bylo doručeno tak, jak tvrdí. Dle svého tvrzení žalobce původně toto vyúčtování zaslal doporučeně ve dvou dopisech, přičemž oba se mu vrátily jako nevyzvednuté. Dne 7.8.2010 je poslal opět na dodejku s tím, že byly doručeny do schránky bývalé klientky vhozením a ještě dne 17.7.2010 poslal toto vyúčtování jako obyčejné psaní. Nicméně z vyjádření bývalé klientky žalobce je zřejmé, že tato odmítá, že by jí vyúčtování doručeno bylo. Žalobce nikterak neprokázal, vyjma svého vlastního tvrzení, že by vyúčtování zaslal tak, jak tvrdí. Soud má stejně jako správní orgány za to, že výslech svědkyně, která vyúčtování měla opakovaně fyzicky zasílat, nebyl jednak nezbytný, a jednak by i jeho vypovídající hodnota byla nízká. Přestože žalobce tvrdí, že jím navržená svědkyně není osobou jemu blízkou a rozvedl se s ní, tak s touto osobou sdílel domácnost a pečovali o společného syna, jak vyplývá z protokolu o jednání kárného senátu ze dne 5.6.2015. Existuje tak zcela důvodný a oprávněný předpoklad, že by výslech této osoby nemohl co do věrohodnosti obstát, jelikož vazby žalobce na svědkyni, byť již bývalou manželku, jsou stále nadstandardní. Svědkyně by zcela zřejmě nemohla vystupovat v řízení před správními orgány nestranně, jelikož výsledek řízení proti jejímu bývalému manželovi by se mohl projevit i v jejím osobním životě. Vztah mezi osobou žalobce a svědkyní byl oprávněně vyhodnocen jako silný a nadstandardní, a proto by výpověď této svědkyně (bývalé manželky žalobce) nemohla být pro věc relevantní a její věrohodnost by byla značně pochybná. Z tohoto důvodu soud ani druhou žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.
37. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že čtvrtý bod kárné žaloby považuje za vytržený z kontextu jeho třístránkové odpovědi na výhrůžku bývalé klientky. S tím se však soud neztotožňuje. Z kontextu celého žalobcova dopisu ze dne 17.6.2013 je zcela zřejmý „pasivně-agresivní“ podtón, který byl projevem snahy advokáta dosáhnout zaplacení úkonů, jež mu dle jeho názoru náležely. Přestože se žalobce údajně snažil o umírněný text a navrhoval své bývalé klientce splátkový kalendář, ve výsledku tento text mohl na jeho bývalou klientku působit útočně. Skutečnost, že žalobce své bývalé klientce krátce před postoupením pohledávky vyhrožoval, že na ni podá trestní oznámení, pokud mu bude nadále vyhrožovat, že na jeho osobu podá stížnost ke komoře, byť dle jeho názoru bezdůvodnou, ačkoliv musel jako osoba práva znalá vědět, že podání stížnosti je právem jeho bývalé klientky, je zcela v rozporu s čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta, podle kterého je advokát *všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu*, a svědčí o tom, že žalobce nedbal na základy advokátní etiky a choval se v rozporu se zákonem o advokacii.
38. Pokud měl žalobce potřebu své bývalé klientce sdělit, že dle jeho názoru je jakákoliv stížnost na jeho osobu bezdůvodná, mohl a měl jí to oznámit, aniž by jí sám vyhrožoval podáním trestního oznámení. Jinými slovy, žalobce mohl a měl své bývalé klientce sdělit, že s její stížností nesouhlasí, jinou, mírnější a slušnou formou, jež by odpovídala jeho stavovskému postavení. Vůbec pak nezáleží na tom, zda by stížnost jeho bývalé klientky byla důvodná či nikoliv – tuto skutečnost ostatně žalobce nebyl příslušný hodnotit.
39. Jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, samotné postoupení pohledávky vůči bývalé klientce na jiný subjekt nelze žalobci vyčíst. Žalobce však převedl tuto pohledávku na společnost, jejímž byl společníkem a následně převzal právní zastoupení této společnosti při vymáhání postoupené pohledávky. Žalobce k tomu uvedl, že nesouhlasí se závěrem

odvolacího senátu kárné komise, podle něhož stačí jen možnost zneužití informací z předchozího zastupování klienta.

40. Pro posouzení této námitky týkající se aplikace § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii je nutno vyjít z účelu uvedeného ustanovení. Komentářová literatura uvádí jako příklad informace, jež by advokát mohl zneužít „*majetkové poměry účastníka řízení či společnosti, intimní informace z rodinného sporu, pracovněprávní informace, informace o zamýšlené legislativě, obecních rozhodnutích apod. Jakkoliv je problematické zneužití takové informace prokázat (a tím spíš fakt, že ji advokát získal při výkonu advokacie, a nikoliv jindy či jinak), pročez jen výjimečně bývá porušení této povinnosti předmětem kárného řízení, musí ji advokát mít na mysli při poskytování právních služeb, a to nejen ve fázi uzavírání smlouvy o poskytnutí právních služeb, ale i v jejím průběhu a po skončení.*“ (KOVÁŘOVÁ, Daniela. Zákon o advokacii a stavovské předpisy: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017.)
41. Soud i s ohledem na dosavadní rozhodovací praxi kárného senátu ČAK dospěl k závěru, že toto ustanovení směřuje zejména proti nejzávažnějším proviněním, kterých se advokát může dopustit, a to v případech, kdy přijme zastupování strany, proti níž ve stejném či obdobném řízení zastupoval svého bývalého klienta, nebo jestliže ve sporu mezi stranami dříve vystupoval jako mediátor a následně začal v soudním řízení zastupovat jednu ze stran. Jinými slovy, toto ustanovení míří zejména na situace, kdy advokát začne zastupovat účastníka jedné strany sporu, ačkoliv v důsledku své předchozí činnosti a v návaznosti na předpokládanou důvěru v advokáta a zachování mlčenlivosti získal důvěrné informace od účastníka druhé strany, které by v aktuálním řízení mohl zneužít (srov. kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 8.4.2016, sp. zn. K 113/2016 nebo kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 25.2.2014, sp. zn. K 87/2013).
42. Soud je toho názoru, že zjištění a prokázání konkrétních informací, které měl advokát při poskytování právních služeb získat, je předpokladem pro učinění závěru, že se advokát kárného provinění ve smyslu § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii dopustil (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9.1.2008 č.j. 9 A 325/2014-47). Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však nikterak nevyplývá, jaké informace mohl žalobce od své bývalé klientky získat, aby je následně mohl využít (zneužít) v řízení, v němž po postoupení pohledávky zastupoval svoji korporaci proti bývalé klientce. Rovněž není zřejmé, jak by takto získané informace mohly zvýhodnit společnost, kterou žalobce v následném sporu s jeho bývalou klientkou zastupoval, a jakého charakteru by vůbec takové informace měly být.
43. Nelze se spokojit s obecným závěrem žalované, že žalobce jakožto původní věřitel pohledávky a zároveň bývalý právní zástupce své bývalé klientky mohl disponovat takovými informacemi, které by v následujícím soudním sporu (o vymožení postoupené pohledávky) mohly zvýhodnit jím zastupovanou korporaci, v níž navíc měl podstatný majetkový podíl, a že toto pak ještě žalobce umocnil tím, že v řízení před soudem, kde zastupoval svoji korporaci, na níž převedl pohledávku vůči své klientce, vystupoval taktéž jako svědek, pročez se nechal svou bývalou klientkou z toho důvodu zprostit mlčenlivosti. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, jaké konkrétní informace mohl žalobce získat při poskytnutí právní služby bývalé klientce a jak tyto informace mohly v následném soudním sporu neoprávněně zvýhodnit společnost, kterou v tomto řízení právně zastupoval.

44. Soud tedy uzavírá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí náležitě nezduvodnila závěr o porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, neboť neuvedla, jaké konkrétní informace žalobce získal při poskytování právních služeb své bývalé klientce a jakým způsobem by takto získané informace mohly neoprávněně zvýhodnit korporaci, již následně postoupil pohledávku směřující za jeho bývalou klientkou a poté ji v řízení proti bývalé klientce zastupoval. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
45. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce uvedl, že na základě výše uvedeného je dle něj bezpředmětný i bod druhý kárné žaloby. Žalobce tvrdil, že dopisem svoji bývalou klientku nepřímou vyzval, zda souhlasí se zapsáním do registru dlužníků nebo zda by preferovala postoupení pohledávky. Dle náhledu soudu však ze zprávy, kterou žalobce své bývalé klientce zaslal, nelze nabýt dojmu, že by žalobce skutečně dával své bývalé klientce možnost volby v naznačeném smyslu. Formulace textu zprávy působí tak, že žalobce nepřímou vyhrožuje bývalé klientce zapsáním do registru dlužníků s vědomím, že by tak mohly jeho bývalé klientce vzniknout negativní následky zejména společenského charakteru. Žalobce tímto způsobem cíleně působil na bývalou klientku ve snaze dosáhnout toho, aby pohledávku zaplatila a za každou cenu se nevystavovala dalším problémům, které mohou být závažného charakteru. Ze skutečnosti, že se zapsáním do CERD bývalá klientka žalobce souhlasit nebude, zpráva rozhodně nedovozuje důsledky v podobě jejího souhlasu s postoupením pohledávky. Jakkoli samotné postoupení pohledávky nelze žalobci nikterak vyčítat, způsob, jakým o možnosti postoupení pohledávky svou bývalou klientku informoval, jakož i skutečnost, že žalobce pohledávku postoupil své vlastní společnosti, pravděpodobně za účelem získání náhrady nákladů řízení, však dle názoru soudu v rozporu s ust. § 16 zákona o advokacii je, jelikož žalobce nikterak nesledoval zájmy svého (byť bývalého) klienta, ale pohledávku postoupil na úkor své bývalé klientky za účelem maximalizace svého vlastního zisku.
46. Na okraj soud dodává, že pro posouzení věci není rozhodná skutečnost, že žalobce nezastupoval společnost KV REAL s.r.o., v řízení proti své bývalé klientce po celou dobu řízení. Důležitá je skutečnost, že této korporaci pohledávku převedl za účelem dosažení dalšího zisku a následně ji po část řízení zastupoval. Skutečnost, že následně s tímto zastupováním přestal, neměla na aktuální věc, pro kterou byl kárně obviněn, žádný podstatný vliv, jelikož finanční prospěch ze svého jednání žalobce ve výsledku mohl mít právě vzhledem ke své majetkové účasti v korporaci KV REAL s.r.o.
47. V pátém žalobním bodě žalobce namítl nepřiměřenost uloženého trestu. K tomu soud uvádí, že správní orgán se v řízení dostatečně zabýval finanční situací žalobce. Správně uvedl, že příjmy z výkonu advokacie jsou pro žalobce minimální ve srovnání s příjmy, které získává z nájmu nemovitostí a z účasti ve společnosti KV REAL s. r. o., a právem přihlédl též k závažnosti a většímu množství protiprávních jednání, jichž se žalobce dopustil. S ohledem na nedostatečnost závěrů žalované týkajících se naplnění skutkové podstaty kárného provinění žalobce ve smyslu § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii (viz výše) však nyní nelze předjímat konečný výsledek kárného řízení. Pokud by žalovaná nakonec dospěla k závěru, že se žalobce jednáním, které je mu kárnou žalobou kladeno za vinu, porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii nedopustil, nebo že mu toto kárné provinění nelze prokázat, musela by adekvátně této situaci podrobit přezkumu i úvahy o povaze a výši uložené sankce.

48. Z výše popsaných důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozsahu týkajícím se aplikace § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto napadené rozhodnutí rozsudkem bez nařízení jednání zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
49. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má proti žalované právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. května 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu